

ȘTEFAN DUMITRESCU

**POPOR BOLNAV,
POPOR SINUCIGAȘ**

SEMĂNĂTORUL
Editura online - decembrie 2009

ȘTEFAN DUMITRESCU

**POPOR BOLNAV,
POPOR SINUCIGAȘ**

Se dedică scriitorului Mihai Ciubotaru (prietenului meu, aș vrea să spun!) pentru dragostea și jertfa cu care slujește cuvântul și neamul românesc !

POPORUL ROMÂN

Noi vom muri asasinați
Într-un apus adânc de soare
Pe țărmurile unui veac
Gesticulând a disperare !

1970

POETUL

Eram poet si plângeam
Mergeam pe străzi frumos luminate
Se mira lumea și se-ntreba
Cine e domnul cu marea în spate !

TURNUL TRUPULUI MEU

Mioarei !

Ne lunecă trupurile ca săniile
mamă eu niciodată n-am fost cuvânt
de unde vine această respirație
care trece prin mine dacă nu din pământ

trece prin mine ca printr-un bucium
cu troița pe ochi dorm copiii mei nenăscuți
prin trupul meu te uiți ca prin ochean
iată-i fără mâini și desculți

până la cer urcă acest turn înclinat
împrejurul lui e o câmpie de ger
morții din pământ se strâng
și cântecul se aude numai în cer

apoi își înclină fețele și ascultă
în genunchi cu lumea noastră pe umeri
lovindu-i cu lacrima tu treci printre ei
nebunule vrei această câmpie s-o numeri

la capătul celălalt al turnului
copiii lumii încă nenăscuți vin în cor
cu văzduhul pe ochi își spun ultima dorință
apoi pe scara sternului meu se cobor

ne lunecă trupurile pe oase ca săniile
mamă eu niciodată poate n-am să pier
de unde vine această inspirație
care trece prin mine dacă nu din cer.

BRÂNCUȘI

Și-nvățătorul neamului cum trece
Înalt ca Dumnezeu prin sate
Și se luminează curțile de dânsul
Și zările înnegurate .

O PASĂRE TRECE PRIN SUFLETUL NOSTRU

Carele scârțâie pe mări
fruntea se-ntoarce spre apus
o pasăre trece prin sufletul nostru
pe acoperișul unui mare oraș se vor
lăsa ninsori mari
copiii cu surâsul pe piept ca o rană
vor trece pe sub cer
înspre trecut chiar țărmurile se vor scutura
iată casa înțeleptului acoperită cu pulbere pe un munte
în vale popoarele ca holdele sclipesc în soare
o mană cade din înaltul universului.

CĂCI CE EȘTI DUMNEATA,
BIETULE NEAM ROMÂNESC ?

Căci ce ești dumneata bietule neam românesc
Decât lacrima căzând a lui Dumnezeu
Care se plânge pe sine din veșnicie
Lumea născându-se astfel mereu

ȚARĂ MICĂ ȘI SINUCIGAȘĂ

Țară mică și sinucigașă!
Vai de capul tău, sărmană țară,
Toți te jefuiră și scuipară,
Iar la urmă o făcuși și tu!

O istorie întreagă căutară,
Să te ardă și să te sfâșie,
Nici țărâna să nu-ți mai rămâie,
Numai amintirea-ți de ocară!

Și ce n-au putut să-ți facă-n veac,
Liftele păgâne și străine
O făcuși tu, țara mea, mai bine,
Cu o sete fără de egal!

Vai de capul tău, nenorocito!
Din tot ce-am fost nimic n-o să rămână,
Nici măcar o mână de țărână,
Care să spună că am fost aici!

DOAMNE, IISUSE CRISTOASE, STRIG !

Doamne, Iisuse Christoase
Turlă de izvoare
Și chiparoase !
Mi-ai spus că stai
La ușa mea
Cum tremură pe zare
O stea
Și bați în lemn
Cu mâna Ta de catifea
Numai să aud eu
Și să zic, intră, Doamne !
Vorbește cu mine
Ceață de miere
Murmur de izvoare
Intră, Doamne,
Turn de lumine !

Iisuse, Iisuse.
Te strig, Iisuse!
Nu mai pot!
Doar eu stau
De treizeci de ani

Ca un schilod și netot
Și nu spun
Intră Hristoase,
Ci urlu ca un nebun,
În gura mare.
Intrăăăăă, Hristoaseeeeeee !
Ca un văzduh, ca o mare
Ca o pădure
Ca un munte de sare.
Clocotesc
Ca un Ocean în picioare !

Numai vino o dată !
Mângâiere dulce
Catifelată.
Miluiește-Te de mine,
Blândule Tată,
Turn Împărătesc
Nu mai pot
Hohotesc !

De durere
Se rupe carnea pe mine
Mă prăbușesc
De ani de zile te chem !
Urlând în gura mare
Ca un nebun.
Ca o turlă pe zare
Din toți rărunchi
Urlu și țip
Ca un Munte
Ca un deșert de nisip.

Intră Iisuse
Numai intră o dată,
De-atâta suferință
Nu mai pot.
Sunt ca o baltă.
De mocirlă, de viermi,
De borhot.
O, Doamne, Iisuse Christoase,
Deal de petale
Și de mătase.
Mal înalt de oase.
Vino, intră
În carnea mea.
Ca licoarea de stea.
În sufletul meu
Ca puroiul de zeu.
Ca o mireasmă de tei.
Nesfârșită și alizeu !
Ca-ntr-un lac.
Iisuse Christoase fie-ți milă,
Fii bun.
Ajută-mă acum !
Floare albă de prun !
Aripă pe zare
De fum.
Acum ! Acum !
Am eu nevoie de ajutor.
De iertarea și de
Bunătatea Ta !
Acum țip eu
Și urlu
După ea !

Acum când urlu și
Când gem.
Când îmi este sufletul
De iască și de lemn.
Doamne Iisuse, fii bun !
Catapeteasmă și azimă
De bunățate.
Iartă-mi Tu păcatele.
Toate !
Și salvează-mă
De această suferință cumplită.
De parcă mi-ar fi inima
Pusă pe plită
Încinsă
Și de rușinea
Care mă omoară
Mă chinuie ca
Mălura amară !

Doamne Iisuse
Întinde-mi mâna
Și salvează-l pe robul Tău !
Mă târâi la pământ.
Aș urla, aș plânge.
Mi-e rău !

Te mai strig iar
Și iar
Mireasmă de cleștar
Clipocit
De mărgăritar.

Urlu către tine.
Iisuse, Iisuse ! Vină
Așternut de miere
Crâng de lumină.
Salvează-mă o dată,
Nu mai pot,
Tatăăăăăăă!
O rană sunt
Care te strig,
Te cheamă !
Îți urlă Numele.
Ți-L șoptește,
Ți-L pipăie cu limba
Împăratește !
Ți-l descântă,
Ca pe pește!
Ți-l mângâie
Cu dragoste.
Doamne ferește !

Iisuse Christoase, mi-ai promis
Că Tatăl ceresc este Iubire
Și bunătate !
Te mai strig încă o dată.
Și încă o dată,
În noapte !
Parcă eu aș fi o jumătate
Și Tu cealaltă jumătate.
Din muntele de petale,
Amețitoare, înmiresmate.
Te strig și iar te strig,
Vino Hristoase

Mi s-a depus suferința,
Ca rugina pe oase !
Doamne, ajută-mă.
Nu mă mai lăsa mult,
Să strig.
Sunt secătuit.
Îmi e urât.
Îmi e frig.
Îmi este rușine,
Fie-Ți Iisuse
Milă de mine!

De tot,
Ajută-mă, că nu mai pot!

IMN

Îmi voi aduce aminte și voi iubi
gerul această lumină care se arată
era o mireasmă albastră
eu însumi mă găseam pe un țărm

vai și cântecul din văile
acelea triste din care înfloreau păsări
a trecut peste mâinile mele alb
ca o mireasmă a iubirii

corăbiile din zare au cântat
nimeni n-a sosit la marginea mării
numai visul meu a înflorit pe
gura aplecată peste apus

MIHAI VITEAZUL

Atâtea steaguri pe coline
În vântul lumii bubuind
Pe culmea dealului cum vine
Domnul Mihai cel fără Chip

Iată-l cum intră-n bătălie
Asemeni unei togi pe-o poartă
Lumea miroase a veșnicie
Parc-ar începe înc-odată

Când cețurile se luminează
Și-n vecii lumii am învins
El o apucă trist pe dealuri
Împovărat și parcă nins !

PRIN VIILE MATERIEI

Pe dealurile de argint
prin viile materiei
cum se-aud vremile venind
izvoare pure de cristaluri
pe fundul lumii clipocind
și stâlpi de-oglinzi atât de singuri
de mii de ani înnebunind
în cosmica luciditate
se-aud prin veacuri putrezind
pe dealurile de argint
codri de sticlă amintind
schelete triste scârțâind
prin viile materiei.

O ȚARA MEA, O ȚARA MEA INFIRMĂ !

O, țara mea, o, țara mea infirmă,
Frumoasă ca un țipăt orbitor
Mi-e groază, țara mea, în tine și mi-e dor,
Pe noi doar deznădejdea ne animă !

O, țara mea, jelanie adâncă !
Mai strălucind o clipă în neant
Răsună vast tărâmul celălalt,
Viermii în noi tăcuți și grav mănâncă !

Doar hoții și lichelele la noi prosperă
E-o tragedie să te naști valoare
Totul în tine, țara mea, mă doare,
Mai bine-aș fi trăit în altă eră !

Mă-nchid în cochilia mea și plâng!
Ferice fie hoții astei nații,
Se-ntreacă în urale și ovații,
Poet nefericit, popor nătâng !

O, țara mea, o, țara mea infirmă,
Frumoasă ca un țipăt orbitor
Mi-e groază, țara mea, în tine și mi-e dor,
Pe noi doar deznădejdea ne animă !

GOLUL MI-E TATĂ, TOTUL MI-E MUMĂ

Din ce adâncuri mă m-am ivit
Curgere-adâncă mereu postumă
Tată mi-e muntele și marea mumă,
Apus pe lume și răsărit.

Din ce înalțuri am fost căzut
Izvor e marea ce se adună,
Tatăl mi-e neamul și țara mumă,
Cerului tată eu îi sunt fruct.

Cosmos în sine tot mai căzând
Din vastitatea ce se însumă,
Golul mi-a tatăl, totul mi-a mumă,
Din vecii-vecilor și rând pe rând.

TOȚI ȘI-AU BĂTUT JOC DE TINE, ȚARA MEA!

Toți și-au bătut joc de tine, țara mea!
Parcă-ai fi fost o cârpă nu o stea,
Nu e vecin să nu fi rupt din tine
Câte-o îmbucătură, când i-a fost lui mai bine,
N-a fost anotimp să nu te trăsnească
Trădarea și iubirea de iască
Nici n-apucaseși bine să te fi născut
Și-i erai Europei scut,
Iar ea, drept răsplată și mulțumire,
Te-a înjunghiat pe la spate, să-ți vii în fire,
Și când îți era lumea mai dragă, și mai bine,
Te-a vândut ca o curvă, fără rușine!
Vai de capul tău a fost din început,
Mai bine nu te-ai fi născut!
Asia și-a trimis scursorile sale
Să se odihnească în tine, ca-ntr-o vale
Pe de o parte te laudau toți,
Pe de alta, te jefuiau, ca niște hoți,
Trăsni-i-ar Dumnezeu să-i trăsnească,
Pe limba ta, a românească,
Și când le-o fi lumea mai dragă
Să le dea otravă și podagră!
Și ca și cum nu ți-ar fi fost de-ajuns,

Te-ai răstignit tu singură, Iisus!
De fiecare dată când îți dă Dumnezeu câte-o minte bună,
Ai pizmuit-o, și-ai înjunghiat-o pe lună,
Nici un neam nu și-a asasinat geniile sale,
Cum ai făcut-o, neamul meu, Dumitale!
Poate și de aceea Domnul te-a blestemat,
Să mergi ca racul, prin timp, împiedicat!
Toți și-au bătut joc de tine, țara mea!
Parcă-ai fi fost o cârpă, nu o stea,
Ci măcar acum, în ceasul din urmă,
Să nu rămâi de turmă,
Să te pierzi, să dispari din Istorie, fără rost,
Ca și cum n-ai fi fost!
Fă-ți din trudă și din geniu, căpătâi,
Să ajungi nația Dintâi!
Doamne, Tată Ceresc, Bunule Dumnezeu,
Ai, Doamne, milă de neamul meu!

VOI SPUNE C-AM FOST ÎN LEVANT

Voi spune c-am fost în Levant
Prin codri adânci de lumină
Când viața îți este o vină
Și visul îți e un păcat.

Am trecut prin orașe înalte
Printre statui și printre lichele
Trăind basmul vieții mele
Atât de pure și de trădate

Voi spune c-am fost în levant
Prin nouri de praf și de smirnă
Văzutu-mi-am viața străină
Și-acolo-n adânc tărâmul ăllalt.

CE ȚARĂ, DOAMNE , ȘI CE NEAM TRIST !

Ce țară, Doamne, ca un pahar.
Și ca un strigăt. Și ce neam trist !
Răstignit pe munții Carpați ca un Christ,
Viețuind pe pământ în zadar !

Două mii de ani de umilință adâncă.
Degeaba. Degeaba atâtea războaie,
S-ajungem un popor de buboaie,
Pline de ură ca o speluncă !

Degeaba Eminescu. Degeaba Ștefan.
Dacă ne mâncăm între noi ca niște hiene,
Săraci că n-avem pe fund nici izmene.
Două mii de ani de istorie-n van !

Ce țară, Doamne, ca un pahar.
Și ca un strigăt. Și ce neam trist.
Răstignit pe munții Carpați ca un Christ.
Viețuind pe pământ în zadar !

ALT POPOR ȘI ALT

trist peste lume
în acest somn din veci
voi plânge pe piatră
alt vis etern aici
înțeleptul se oprește
pe soclu din plâns
câtă nemărginire
o pasăre pe mare
strânge zărilor albe
departe în adâncul pustiului
fluturând mâna.

MIORIȚA

Nici întuneric nici lumină pură
Mireasmă mai degrabă și cântare
Te-aș lua în brațe însă îmi ești zare
În tine căile mi se pierdură

Par-ai fi cosmos și parc-aș fi înger
Cum văd deodată până-n început
Un țipăt sunt deși atât de mut
Prin tine-n universul mare sânger

Și cad prin mine ca un meteor
Și tot de tine dau ca de lumină
Să fug aș vrea dar totu-mi ți se-nchină
Și eu fiind de tine îmi e dor.

IISUS

Cu recunoștință, Anei Blandiana

M-aș tot pierdea prin neguri și lumine,
Căzând prin mine veșnic m-aș tot duce,
Eu răstignit pe Tine ca pe-o cruce,
Tu răstignit pe țipătul din mine.

Te simt în mine ca melancolie,
Sfâșietoare, naltă, dureroasă,
Murmură dulce firea-mi de mătasă,
Un urlat sunt, înfipt în veșnicie !

N-afară și-nlăuntrul lui răsfrânt,
Silabă sunt și literă cu care,
Vorbești cu tine. Naltă întrebare,
Ecou însângerat al unui gând .

M-aș tot pierdea prin neguri și lumine,
Căzând prin mine veșnic m-aș tot duce,
Tu răstignit pe mine ca pe-o cruce.
Eu răstignit pe țipătul din Tine !

EU VIN SFÂNT

Eu vin sfânt într-un nor de lumină
dintr-o țară antică de dincolo de Olt
și strigând din istorie ca dintr-un pustiu
revolt lumea și nu mă revolt

și cânt alb de pace și de iubire
urcat pe un arbore munte de miere
cu mâna întinsă peste popoare
și peste moarte și peste-nviere

iată pe ocean un crin înflorit
noi cădem veșnic prin univers
și ne ucidem și suntem mândri
de marele nostru destin invers

și strig prin văzduh ca printr-o portavoce
să ne iubim ca unul a toate existând
mai este-o clipă numai să mai avem răbdare
și vom fi zeii noștri în veci și în curând

ca dintr-o carieră ca dintr-un fund de mare
meteoritul care pierind devine rază
străluminând oceane el naște altă lume
ce nu ne mai slăvește și nu ne mai veghează

un paravan pe care rulează-un film eu sunt
între materie și-ntre a fi
lumina trecând prin rănile mele
astfel e noapte și astfel e zi

eu vin sfânt într-un nor de lumină

DOBROGEA

Doctorului Ioan Frunteș

Și după ce lumina s-a depus
mai tremura ușor ca o piftie
colinele miros a veșnicie
de-atâta depărtare și apus

pe-aceste plaiuri ca o masă-naltă
e-atâta suflet blând rarefiat
tindă a țării stâlp nemăsurat
de care patria e ancorată

în toate părțile e-aici în sus
și-un crin zărești crescând în fund de lume
pământ mai blând decât o rugăciune
pe care rană a lumii ai fost pus !

CÂT DE ADÂNC

Cât de adânc străbate-un trup de om
Cutremurându-l ca pe o ninsoare
Când cerul e o rană ce te doare
Și cât de mult, vai, suferi-mai-vom

Și ce cumplite, Doamne, sunt în lume
Durerile care ne împietresc
Cerul devine pumnul pământesc
Și ca un corb pe suflet ni se pune

Ce dor adânc străbate-un trup de om
Mireasmă pură undă și eres
Cum e materia în univers
O, cât de mult, vai, suferi-mai-vom !

CA UN OPAIȚ

Străluce tinerețea mea, străluce
În noaptea melancolică a unui mâine
Un felinar pe Dunăre se duce
Urmărit de plânsul său ca de un câine

Și arde tinerețea mea și arde
Ca un opaiț noaptea pe câmpie
Urmărit de-o turmă albă de piane
Mănate de o boală stacojie

Și cântă tinerețea și cântă
Un cocostârc trecând printre lichele
Un turn cântând pe mări în gura mare
Luând-o-n sus pe munții țării mele.

O, ACEL VERS ÎL CAUT EU DIN VECI

Ci acel vers îl caut eu din veci
Ce-ar putea lumea asta s-o prefacă
S-o facă luminoasă din opacă,
Să-i fie calzi pereții ei cei reci

Versul acela ce, rostit încet,
Să se ia lumea după el ca-n vis
Durerea să se schimbe-n paradis
După-un adânc al lumilor secret

O, acel vers îl caut eu din veci
Peste pământ ca cerul aplecat
Adâncul trist redevenit înalt
Pe când tu viață-așa senină treci

CREDEAM

Credeam că viața îmi va fi frumoasă
Voiam în tinerețe să înving
Mi-e în istorie atât de frig
Când nimănui de mine azi nu-i pasă.

Voiam să fericesc mulțimi norod
Să duc istoria în zări departe
De-aceea învățai atâta carte
Din toate astea azi nimic nu pot.

Ci mi se rupe sufletul de jale
Eu tot voi crede însă în putință
A lumii este azi a mea ființă
Așa cum lacrimile-s ale tale.

IMNUL TINERILOR CARE S-AU JERFIT PENTRU ȚARĂ !

La baza veacului acesta,
Asemeni unui Dom urcând,
Nu vedeți oasele acelor tineri,
Ca niște furci pe dealul țării sfânt !

Și cum se duc asemeni unor coruri,
Printr-o ninsoare mare aiurând,
Și cum luminează ei ninsoarea aceea,
Ca o amiază a lumii mai curând !

Și cum cântarea lor cuprinde lumea,
Și munții ei înalți ca un veșmânt,
Și nu mai știm de nu-i o nebunie,
Ori sărbătoarea lumii pe pământ !

Și patriile cum se-nseninează,
De acele oase galbene pe rând,
Ale părinților care se duc spre moarte,
Într-o cântare veșnic delirând !

VINO BASARABIE ACASĂ !

Vino Basarabie acasă
Stau Munții Carpați în rugăciune
Cu plămâni arși de-atâta dor
Murmurându-te-nlăuntrul lor pe Tine

Vino Basarabie acasă
N-auzi codrii cum adânc vuiesc
Tot chemându-Te pe Tine jalnic
Înspre înlăuntrul românesc

Vino Basarabie acasă
Nu mai pot colinele de așteptare
Stând de mii de ani ca niște berze
Cu privirea ațintită-n zare

Vino Basarabie acasă
Tot pământul românesc Te cheamă
Toate pietrele din vaduri hohotesc
Basarabie, spunându-ți mamă !

ȘI NE IA PREABUNULE LA SÂN !

Doamne, care ne-ai făcut pe lume, Doamne
Știm că suntem neamul păcătos
Tu ridică-ne în palma Ta, Iubite,
Ca pe fiul Tău cel sfânt, Hristos

Și-n oceanul lacrimilor noastre
Adunate de la început
Tu ne spală Doamne plin de grijă
Ca pe pruncul Tău acum născut

Și ne fă Preabunule curați
Cum este paharul pe colină
Parc-ar fi un munte de cristal
Numai încântare și lumină

Și ne ia Preabunule la sân
Cum ai lua un pui de ciocârlie
Și ne fă din Neamul Tău Pierdut
Neamul Tău Ales pentru vecie !

ROMÂNIE, ȚARĂ SCHILODITĂ !

Când ți-au luat Basarabia și Bucovina, țara mea
Ți s-au tăiat mâinile-amândouă întinse către soare
Și de atunci tu ai fost o țară Ciungă, țara mea,
O Rană despicată în două
Una din Răni plecată în deportare !

Când românii din Basarabia și Bucovina
Erau duși în inima Siberiei
Bucăți din inima Ta, Românie,
Înghețau în pustietatea nesfârșită a Siberiei
Privind cu ochii holbați Carul Mare pe cer
Gândindu-se îngroziți la vremea când va coborî
Să-i ia și să-i ducă acasă !

Când românii din Basarabia și Bucovina
Ajungeau în inima Siberiei
Dinții le clănțăneau în gură atât de tare
Că în Cancelariile lumii Șefii de State
Își puneau vată în urechi.
In timpul acesta în țară activiștii de partid
Strigau : Trăiască Marea Uniune Sovietică
și poporul sovietic eliberator !

Ajunși în Siberia, Români
Își făceau bordeie din lacrimi
Acoperindu-le cu sentimentele lor de milă sfâșietoare
Apoi îi scoteau din inimă unde îi ținuseră înveliți
Pe Ștefan cel Mare și pe Mihai Viteazul
Își făceau rugăciunea și se închinau
Se așezau cu toții la masă
Bătrâni și copii
Domnul să ne binecuvânteze spunea cel mai bătrân dintre
ei
Doamne ajută, spunea și Mihai Viteazul închinându-se
Cu lacrimile scurgându-i-se-n barbă
Vai de capul neamului ista
Ofta întunecat Ștefan cel Mare!

Și pe când frații noștri mureau în troienele Siberiei
Noi în țară făceam colectivizarea
Ii băgam în pușcării pe intelectuali
Și pe gospodarii satelor
Și-n timp ce clasa muncitoare în alianță cu țărănimea
Ii mulțumea poporului frate sovietic
Morții neamului nostru
Se întorceau în mormânt cu fața în jos de rușine !

Basarabie, Basarabie!
Cât tu ești ruptă din trupul străvechi al Daciei Mume
Nimic nu este de capul neamului ăsta în istorie
Mai ticălos și mai nenorocit
Este de o mie de ori
Decât Călăii care și-au bătut joc de El, Basarabie,
Căci atunci când frații noștri erau deportați în îndepărtata

Siberie

Noi singuri ne deportam pe drumul invers
Al nesfârșitei și ticăloasei Siberii din noi.

Basarabie, Basarabie, Basarabie!

Vai de capul nostru

Basarabie,

O Țară Mutilată, asta suntem,

Fără Provinciile rupte din trupul Mamei Dacii,

Basarabie!

ISTORIA NOASTRĂ

Țară frumoasă, fără asemănare,
Pe cât de naltă-ți este strălucirea,
Pe-atât de urgisită ți-a fost soarta,
Cum steaua strălucind cheamă orbirea !

Potop după potop izbiră-n tine,
Că trebuia în scrum să te prefaci,
Albite-n soare dealurile să lucească,
De oasele țăranilor săraci !

Și-n loc nenorocirile să te doboare,
Tu te hrănești cu ele, senină și-mpăcată,
Unii se așteaptă să dispari din lume,
Însă tu crești adâncă și înaltă !

Țară frumoasă, fără asemănare,
Pe cât de-naltă-ți este strălucirea,
Pe atât de urgisită-ți este soarta,
Cum steaua strălucind cheamă orbirea !

TOȚI TE CREZURĂ, NEAMUL MEU, NEROD !

Ai obosit, neamul meu peste măsură,
Prin istoria asta, numai sânge și glod,
Toți te crezură, neamul meu, nerod,
Și te călcară-n picioare cu ură !

Și ca să nu te mai schingiue, liftele străine,
Să nu te mai calce ei în picioare,
De teamă să nu te omoare,
Începuși chiar tu să dai în tine !

Să-i îmbunezi, să le faci lor plăcere,
Le-ai luat și ura, și te-ai urât !
Cu-o sete fără margini. Într-atât
Că ai ajuns un munte de fiere !

Popor sinucigaș și mutilat,
Tu ești mai crud cu tine ca dușmanii,
Trec veacurile lungi, și trec și anii,
Tu te măcelărești adânc, constant !

Ai obosit, neamul meu, peste măsură,
Prin istoria asta, numai sânge și glod,
Toți te crezură, neamul meu, nerod,
Și te călcară-n picioare cu ură !

BASARABIE, BASARABIE, BASARABIE !

Basarabie, Basarabie, Basarabie!

Taşcă plină de săgeți și de miere la șoldul Daciei
încărcată de crânguri mirosind a mere coapte
de lanuri de in, de cântece de privighetori albastre
de dimineți înalte ca niște turnuri de fildeș, de zâmbetele
copiilor strălucind în lumina lunii !

O, Basarabie, unde ești, Basarabie!

încotro Te duci, Basarabie, pe culmile de cremene
Și neamul Tău Te caută ca un orb cu mâinile întinse

chemându-te,

Murmurându-Te, Basarabie !

Basarabie, Basarabie, Basarabie !

Scutul rămas viu pe pieptul Daciei
în fața lăncilor și a puhoaielor

Trecute și viitoare care veneau din stepele Asiei

O, Doamne, de mult a intrat ca o mare sămânță

Trupul Daciei în pământ să încolțească

Numai scutul ei a rămas, numai scutul ei

Crescând ca un arbore între stele

Scut-arbore, scut-coloană, scut-mână

întinsă să mângâie boii care trag Carul Mare pe cer !

Basarabie, Basarabie, Basarabie!

Traistă atârând la șoldul Daciei

încărcată cu turtă de mei și caș mirosind a prund de cosmos

Plină de faguri înalți zemoși de mister

A neamului trac plecat în bejenie prin timp în sus
(O dată ce în spațiu n-avea unde se duce
și nici n-ar fi vrut în ruptul capului
să-și părăsească strămoșeasca vatră)

Basarabie, Basarabie, Basarabie!
Traistă atârând la șoldul Mamei Mater
Numită sacra și vajnica Tracie
Cu sânii ca niște ceruri în care stelele
Erau sfârcurile la care sugeau triburile
Cu șoldurile fertile și calde înconjurate de țărmlul
Mării Euxin și al Mării Sarmatice

Traistă uriașă încărcată de grămezi de greieri
De munți de prigorii de nori mirosind a suflet de
Cântece doinite curgând din scorburi noptoase !

Basarabie, Basarabie, Basarabie!
Traistă atârnată la șoldul călătorului trac
Pornit prin vremi în bejenie
Ori cu turma de oi și de capre în transhumanță milenară
Încărcată de crini de piatră de zăpezi cântătoare
Ca prigoriile de crânguri dulci și chemătoare
De semănături din care se ridică divina ceață
Unde te duci tu, Basarabie,
Ca o femeie luând-o pe culmile galbene în sus
Cu fustele clătinându-se ?.

O, Basarabie, plină de mister, Basarabie!
Pietroiul lui Sisif pe care neamul nefericit al
Dacilor îl duce pe umerii lui
Pentru blestemul în veci neștiut

Cu care zeei ne-au spânzurat de
Inima lor
O, Basarabie, Basarabie, pietroiul lui Sisif
Cu care neamul acesta urcă și coboară
Mileniile
Încotro te duci Tu, Basarabie, în lumina
De miere amară a dimineților ?

Basarabie, Basarabie, Basarabie!
Cuțit la șoldul neamului
Atât de încercat urcând prin vremi !

ȚARA ROMÂNEASCĂ

Parcă ar fi un trup în temelie
Pe piept ținând Moldova și Ardealul
Stejar fiind pe culme le e dealul
Ce le susține-n cer ca pe-o făclie

Și trupul ce se pune scut în față
Purtând pe cap cununa unor munți
Talpa crăpată adânc a celor mulți
Mergând pe mări în timp ce lumea-ngheață

Matcă-a Ardealului și a Moldovei
Unindu-le sub boltă într-un Tot
De-atâta univers eu nu mai pot
Cât eu fii-voi, veșnic Tu cânta-vei !

NU MAI SUNT FIINȚĂ !

E o lumină aici pe munte,
Curge ca fluviile anume,
Nu mai sunt ființă, sunt un fel,
De a fi patrie în lume !

De-a fi lumină într-un veac,
Asemeni erei pe pământ,
Materie ce clipocește,
Suflet în vânturi fluturând !

Un fel de vis, de imn țipând,
De muzică sfâșietoare,
Aer și cosmos înflorind,
În nebunia de-a fi floare !

E o lumină aici pe munte,
Curge ca fluviile anume,
Nu mai sunt ființă sunt un fel,
De a fi patrie în lume !

MOLDOVA !

Mai mult mireasmă și mai mult cântare
Zăvoaie antice și răcoroase
Pe lume a Moldovă cum miroase
Rămâi o clipă ca trăsnet pe zare

Cum este sufletul adânc în trup
Atâta pace și atâta milă
Ca barza în apus pe o colină
Parcă din bolta neamului mă rup

Plutirii noastre ea îi este mare
Și stâlp crescând din Țara Românească
Ea steag în vânturi este să plutească
Idea bucuriei când te doare !

CONDUCĂTORILOR CARE ÎȘI BAT JOC DE
NEAMUL LOR !

Canalia, canalia șireată !
Să-i plescăie viermii în cap
Să moară de lepră și hap,
Potaia turbată !

Să n-aibă o clipa de tihnă
Plămâni să-i fluture-n vânt
S-ajung-un lepros amărât,
Liftă haină !

Să fie spurcat de o țară !
Dihor împuțit, blestemat
Excrement, mocirlă, scuipat,
Luate-ar dracu de fiară !

DE ATÂTA IUBIRE AIUREZ

De atâta iubire aiurez și cânt
Un fulger sunt încremenit pe dealuri
Răsare soarele în porțelanuri
În biserici azi noapte s-a sinucis un sfânt

M-aud clipocind în univers
Prin biblioteci cresc lalele înalte și crini
De steaua polară fruntea-ți anini
Râurile și fluviile curg melancolic invers

Ce se întâmplă, iubito, cu noi ?
Atomii și celulele în trupurile noastre înfloresc
Pe cer răsare chipul tău îngeresc
Eu mă pierd cântând în gura mare prin amarnice ploii !

ARDEALUL

Cum este temelia la o casă
Cum e substanța pietrei într-un munte
Cum este osul frunții pentru frunte
Când jalea și durerea te apasă

Priviți Ardealul mândru pe coline
O flacără olimpică el pare
Tulpina unui arbore pe zare
El care e sub cer o rădăcină

Înfipt adânc în vânturi ca tăria
Într-o istorie ce ne consumă
El e aracul bine-nfipt în humă
Iar Țara Românească-i este via !

ÎMI ESTE ATÂT DE DOR

Oh, îmi este atât de dor de tine, iubito,
Încât văzduhul s-a umplut de tine,
Și-L aud pe Dumnezeu printre atomi,
Și cum se duce blând, dar și cum vine.

Eu sunt cuvântu-nmiresmat acum,
Tu ești cuvântul vast eternitate,
I-auzi, iubito, ploaia-ndurerând
Cum dinspre mine înspre tine bate.

Îmi este atât de dor de tine, iubito,
Încât te simt cum stai în pietre și în petale,
În toate lucrurile lumii deodată, cântând,
Iar eu mă pierd prin tine ca pe-o vale !

ȚARA DACIEI TĂIATĂ ÎN DOUĂ
(țipăt pentru Basarabia)

Țara Daciei tăiată în două
Ștefan cel Mare despicat în două
Inima lui sfâșiată în două
Văzduhul nostru despicat în două
Cerul românesc despicat în două
Neamul daco-românilor sfâșiat în două
Sângele lui despicat în două
Munții noștri despicați în două
Limba română despicață în două
Mihai Eminescu despicat în două
Apele noastre despicate în două
Copiii noștri despicați în două
Visul unui neam despicat în două
Plânsul neamului nostru despicat în două
Mamele noastre despicate în două
Zâmbetul nostru despicat în două
Codul nostru genetic despicat în două
Rana care suntem despicață în două
Țipătul care suntem despicat în două!

RANĂ SUNTEM

Doamne, am strigat și am urlat
Rană suntem, Doamne, sub Vecie
Până și lumina care curge
E cuțit ce intră-n carne vie

Și Ardealul, Doamne, e o Rană
Îmbrățișat cu Rana despicață-n două
Care e Moldova, ochiul nostru scos
Și întins ca dar de frică vouă

Rană e Valahia cea mută
Marea e o Rană de cristal
Susținând Ardealul și Moldova
Sus în vânturi ca un pedestal

Nesfârșită Rană ne este trecutul
Viitorul-o câmpie Rană
Rană este Dumnezeuul nostru
Care ne e Tată și ne este Mamă

Răni sunt ochii noștri-nscorburați

Dunărea și Oltul duc puroi la vale
Limba și Cuvântul meu sunt Răni
Povestindu-i Răni duminale.

Doamne, am strigat și am urlat
Rană suntem, Doamne, sub Vecie
Până și Lumina care curge
E cuțit ce intră-n carne vie !

IMN DE PATRIE

Marianei

Ca iarba să crească imnurile mele
Pe câmpiile verzi ale patriei
Soarele să încălzească pământul jilav
Vai, eu de iubirea de patrie voi muri !

Aici altarele de lumină înfloresc
Peste grădini buzele noastre
Murmură imnul patriei, vai
Și corul fecioarelor susține cerul !

Sufletul înflorit prin văzduh
În patria curată coboară
O lumină mare se face în văzduh
Vai, eu de iubirea de patrie voi muri !

PARVENIȚII

Ați pus un scaun mai presus de-o țară,
Priviți prin scaune ca prin lunete,
Târfe ridicule, mult prea abjecte,
Trădându-vă neamul, a câta oară !

Stați pe un scaun, parc-ați sta pe cer,
Vorbiți scăuneasca limba divină,
Vin oamenii-turme și vi se-nchină,
În timp ce voi nici n-auziți ce vă cer !

Niște scaune putrede sunteți și voi,
Făcute de un scaun ce-a iubit un alt scaun,
De-aceea popoare la voi triste schiaun,
De pe fundul planetei, în recile ploii !

BASARABIA !

De la viața mea încolo
până unde se formează întregul
se întinde moartea mea
cărămiziu - catifelată.

De la hotarul țării
până unde se închide întregul ei
se întind Basarabia și Bucovina
și Cadrilaterul
pământuri plăpânde
mireasmă de azimă și agrișe

De la sufletul meu încolo
până unde se încheie întregul lui
se întinde veșnicia
și toată suferința neamului meu
oh, nesfârșire gingașă
de negru - vișiniu.

Munte pe care
l-am luat în brațe !

BĂLCESCU
(doina)

Nici noi nu suntem de tot
Și nici Oltul nu e Olt
Și nici vântul nu e vânt
Nici mormântul de pământ
Nici fața nu ne e față
În astă vale si viață
Nici lumina e lumina
Cât sângele lui se varsă
Într-altă mare străină

Și nici setea nu e sete
Nici verdele nu e verde
Și nimic n-o sa rămână
Nici țărâna din țărâna
S-o ții ca un dor în mână
Pe mormânt să ți se pună
Și nici gerul nu e ger
Cât oasele-i înfloresc
Și se scutură și pier
Într-altă țară și-n alt cer

Sa dea Dumnezeu sa dea
Să ne sece Dunărea
Și Marea Neagra să fie
Un scuipat și o piftie
Puturoasa si bătrâna
Și munții Carpați țărână

De-aruncat în patru vânturi
Nici de pus pe patru scânduri
Nici tu om ca să te bucuri
Nici tu suflet să iubești
De-om mai fi așa haini
Cu cei ce vor fi Bălcești
În veacurile ce vin !

DEMAGOGILOR

Să vi se facă limba mincinoasă
Cum e pustiul Gobi pârjolit,
Jigodii însetate de mințit,
Servite de un creier de pucioasă !

Să ningă peste toți cu hoituri moi,
Să vi se-agațe amfore de dinți,
Să vezi, jigodie, cum e când minți,
Când promiți ceruri și când dai noroi !

Și pentru fiecă cuvânt să vi se dea,
Să beți un fluviu de venin scârbos,
Să vi se pună păcură pe os,
Limba să vi se-atârne de o stea !

O, BASARABIE, BASARABIE !

Învățătorului Raiciu Dragnea

Cum vulesc pădurile Tale în mine, Basarabie,
cum strălucesc colinele Tale în sufletul meu, Basarabie,
cum cântă privighetorile pe luncile Tale Basarabie,
cum dormitează mândre în inima mea
cum se văd Rănille Tale
pe dealurile din sufletul meu
ca niște corăbii albe, Basarabie,
și cum înfloresc mormintele Tale
pe câmpiile dinlăuntrul meu
ca niște eucalipti roșii, Basarabie !

O, ferice de țările
cărora li s-au scos ochii din cap
dar ele mai au unde să privească
ferice de popoarele
cărora după ce li s-au tăiat limba
cântă cu plămâni lor
care foșnesc ca niște fagi mândri
în adierea vânturilor
ferice de popoarele
cărora după ce li s-a tăiat limba
și le-au

fost scoși din rădăcină plămânii
ele cântă cu oasele lor
ca niște orgi solemne prin care trece
măreț și albastru
timpul

Cum stă sufletul meu
ca o cintează pe culmile albe ale Basarabiei
cum stă mâna mea
prin pădurile Basarabiei

mângâindu-i fiecare copac
și fiecare fir de iarbă
cum stă ochiul meu
pe țărnișele Basarabiei
ca o Cetate
și gura mea

aplecată deasupra inimei ei
ca deasupra altei guri
și rana care este Ființa mea
aplecată peste rana
care este Basarabia
ca un cer deasupra
pământului !

IMN DE STRĂMOȘ !

Astfel cântam aplescat peste mormântul patriei mele.
Nici o iubire jos în pustiu nu se născuse
Vai, și o pasăre verticală mă căuta
Pe mine în mormântul patriei mele!

Erau oasele preafrumoase ale unui vis
Ramurile florii aceleia în care tânăr
Cu mâna peste holdele de mirt eu
Vorbeam poporului pierdut în soare !

Ce mare iubire lumina pe pământ
Într-un imn aprins se încheiau legile, o
Și oasele mele risipite pe cer
Când treceau stelele cântau ca lirele !

I-AUZI, BASARABIE, IUBITO !

I-auzi, Basarabie, iubito
I-auzi sora mea cu ochi de ceață
Cum se surpă temelia Lumii
Și izvoarele-n Imperiu-ngheață

I-auzi, Basarabie, iubito
Mama mea cu trupul tot o rană
Cum se-nvârte Burebista-n somn
Și cum morții Daciei Te cheamă

N-auzi Tu, Iubita mea cea plânsă
Sora mea și Mama mea de dor
Marginile Lumii cum se surpă
Și-n Imperiu toți călăii mor ?

I-auzi, Basarabie, iubito
Codrii Tăi și Munții de Secară
Cum alunecă-n adâncul lor
Și pornesc cu Toate înspre țară !

LICHEAUA TOT LICHEA RĂMÂNE !

Licheaua tot lichea rămâne,
De este iarbă, de e câine,
De este ieri, de este mâine,
Licheaua tot lichea rămâne !

Licheaua tot lichea rămâne,
Dacă se duce, dacă vine,
De este om, de este pâine,
Licheaua tot lichea rămâne !

Licheaua tot lichea rămâne,
De este totul, de e nime,
De nu se poate și de ține,
Licheaua tot lichea rămâne !

De e ministru, de e câine,
De este rău, de este bine,
De este nimeni, de-i oricine,
Licheaua tot lichea rămâne !

IMN DE ISTORIE !

Îmi voi aduce aminte și voi iubi
gerul această lumină care se arată
a fost o patrie în alte timpuri
eu însumi mă găseam pe un țărm

Vai, și cântecul din văile
acelea triste din care înfloreau păsări
a trecut peste mâinile mele albe
ca o mireasmă a iubirii

Corăbiile din zare au cântat
nimeni n-a venit la marginea mării
numai visul meu a înflorit pe
gura aplecată peste apus !

ELOGIUL FEMEII VREDNICE !

Mamei eroului Ilie Ilașcu, glorie
și mamei mele, Aurelia!

În fața dumitale, femeie vrednică,
Mă-nclin ca-n fața unei icoane,
Mă uit la dumneata înmărmurit,
Cum te topești ca lumina în toamne !

Mâinile tale sunt niște pești vii,
Răspândind în văzduh o vrajă ciudată,
Lumea devine nouă, străvezie,
Ca și cum nici n-ar fi existat vreodată !

În fața ta îngenunchez ca în fața,
Unei catapetesme universale,
Sfântă a sfintelor auzi cum,
Se face liniște în lume până în vale !

CI RÂDE ȚARA MEA

Ci râde țara mea ci râde
Chiar hohotește dacă poți
Să se-ntristeze ai tăi hoți
Pe care masca îi ascunde

Ci râde țara mea ci râde
Chiar hohotește-n gura mare
Adânc e ceea ce te doare
Și nenăscut e al tău gâde

Și râde țara mea și râde
Și pari un crin pe metereze
Dușmanii-n spume să turbeze
Fie ce-o fi să se întâmple !

BASARABIE, BASARABIE, STRIG !

Basarabie, Basarabie, strig!
Și chem pe lume cu mâinile-ntinse
Se aud căzând păsări însângerate
Pe inimile noastre ca niște
Adâncuri de oceane roșii și ninse!

Basarabie, Basarabie, Basarabie!
Rană a mea și-a neamului meu
Bâjbâind și chemând disperat
Ca un orb printr-o noapte universală
Te voi căuta în istoria lumii mereu!

Basarabie, Basarabie, urlu !
Prăbușească-se cerul și Munții Carpați
Scufundă-se lumea aceasta
Dacă noi vom mai trăi acum și în veci
Rupți în două, gemând despicați !

FII , ȚARA MEA !

Fii țara mea cuminte și adâncă
Vin epoce ca niște mari furtuni
Începe din străfunduri să te-aduni
N-auzi tu viermii lumii cum mănâncă !

Și fii în zarea lumii temerară
N-au viitor în timp cei ce sunt lași
O, țara mea, mă rog să nu te lași
Auzi cum urlă vremile pe-afară !

Tu fii mereu senină și-mpăcată
Și treci prin vremi ca plugul prin ocean
Fii mai puternică din an în an
Mai mândră, mai frumoasă, mai bogată !

RÂUL TRAGIC !

Au început să ni se strice Carpații
Clătinându-se gelatinoși ca o piftie
Oltul se retrage în izvoarele sale
Nemaivoind pe lume nici să fie !

Marea Neagră e mâncată de viermi
Malurile Prutului se-mput
Urlă prundul său în toată istoria
Nemaivoind pe lume să fie Prut !

Doamne, care-ai făcut pământul trac
Când îl amestecai plângeai de durere
Ce pământ este ăsta, Doamne, cu cât crește
Cu atât tot mai multă suferință cere !

O, DOAMNE!
(imn Basarabiei)

Când se desprinde smulsă de cămile
O Provincie din trupul unei țări
Se aud pe fundul lumii prundișurile
Scrâșnind
Păsările în văzduh se rup în două
O aripă zboară singură spre apus
Cealaltă zboară însângerață spre răsărit
În sufletele oamenilor
Se cască brusc canioane albastre bolborosind
Gurile se hlizesc hidoase la apus
O buză cade pe fundul haosului ca un
Fier ruginit
Cealaltă se înalță în văzduh ca un corb
Cu gâtul tăiat.

Ferice de țările care n-au fost împărțite
Ele par berze privind
Senine și fericite
Pe colinele vremurilor.

Ferice de ele ferice
Ferice !

NUMELE TĂU, BASARABIE !

Doamne, înalț mâinile-n sus și urlu !
Adună-ne iar în veci la un loc
Toarnă lacrimile Tale peste noi
Și cu mâna tremurând dă-ne foc!

Sufletul-mi flutură tras în țeapa
Urletului meu strălucind ca o sabie
Din adânc urcă plânsu-mi nesfârșit ca o ceață
Strigând numele Tău, Basarabie !

Copiii dacilor nenăscuți
Stând în vârful Timpului ca-ntr-o gabie
Întind mâinile către Tine și plâng
Strigând numele Tău, Basarabie !

Doamne, cad în genunchi și urlu !
Fă-mă cer cu gura în jos ca o albie
Să cuprind în pântecul meu Ardealul
Dimpreună cu Tine, Basarabie !

CE ȚARĂ MICĂ, PLINĂ DE URĂ !

Ce țară mică, plină de ură,
Strălucind dulce ca un cristal
Cântec de lebădă pe-un pedestal,
Plină de-otravă ființa-ți murmură !

Ce țară mică, plină de dor,
De balcanisme și de miasme
Otrăvuri clipocind în fantasme,
Călăii prosperă, valorile mor !

Ce țară mică, ce țară meschină,
Coșmar macabru nespuse de dulce
Viața îl urcă, moartea-l aduce,
Râsul l-îngheață, plânsul l-animă !

Ce țară mică, ce țară nebună !
Sulemenită și amăruie
O existență care nici nu e,
Din răsărituri ce stau s-apună !

Ce țară mică, plină de ură !
Strălucind dulce ca un cristal
Cântec de lebădă pe-un pedestal,
Plină de-otravă ființa-ți murmură !

EU MERG CÂNTÂND PE LUME ÎN FORMA UNUI
MUNTE

Si iarăși se întoarce nemernic acea stare
Eu merg cântând pe lume in forma unui munte
Care pocnește-n vânturi e o cale lactee
A unor vechi popoare demente si oculte.

Și e o nebunie întinsă ca o mare
Toata lumina lumii din câte mii de ere
Și din tot universul adunată în mine
Un bulgăre de viața de strigat si tăcere.

Și va veni o vreme pustie si înalta
Când atâta lumina se va-ntoarce-napoi
Si voi rămâne singur un crin uitat pe-o coastă
Să oglindească cerul si timpii de apoi.

POLITICIENILOR !

Fir-ați ale dracului de lepre !
Ce-avuserăți, mă, cu biata țară
Crăpa-v-ar capul buba amară,
Pocitanii și jigodii sterpe !

Huideooo ! asasini ordinari !
Pune-v-ar dracu pielea pe vânt
I-auzi copiii țării cum plâng,
Și sta-v-ar scheletele-n pari !

Aleagă-se praful o dată !
De toate javrele acestui neam
Doamnee ! mai bine nu mai eram,
Plâns înfundat, istorie beată !

Fir-ați ale dracului de lepre !
Ce-avuserăți, mă, cu biata țară
Crăpa-v-ar capul buba amară
Pocitanii și jigodii sterpe !

UNDE TE DUCI, BASARABIE !

Unde Te duci, Basarabie
Țară de dor și de jale
Turmele Tale în Lumea ailaltă
Alunecă triste la vale

Unde Te duci, Basarabie
Pe colinele Lumii de var
Fără Tine istoria noastră
Pământul și cerul sunt în zadar

Unde Te duci, Basarabie
Femeie cuminte și bună
Arde pământul pe margini
Văzduhul miroase a lună

Basarabie, Basarabie, Basarabie !
Stâlp de crin răsărind amarnic din hău
N-auzi tu pietrele pe coline
Strigând jalnic numele Tău ?!

BĂLCESCU

Și m-am vărsat sălbatic în golul lui imens
Ca într-o vale-naltă ca într-o mănăstire
Și umblu orb prin lume cântând nebun în ceruri
Și poate niciodată n-o să-mi mai vin în fire.

Și cântă-nalt pământul de prispe carpatine
Pe care merg în mână cu-n crin ca printr-o mare
În care el e suflet și este Dumnezeu
Într-o cosmică și-ntr-o sublimă aiurare

El a plecat departe-ntr-o mare bătlie
Din care se va-întoarce peste milenii multe
Și m-a lăsat pe mine în locul lui icoană
Să-l aibă lumea-nfață să nu se înspăimânte.

El a plecat pe dealuri într-o tristețe mută
Învăluit în steaguri și fără nici un nume
Trupul meu înflorit în câmpia română
E dorul lui de viață e dorul lui de lume.

Eu răspund pe pământ în numele lui
De munți de lumină de ape de piatră
Când voi merge în ceruri eu voi fi întrebat
Și voi răspunde la judecată.

Eu m-am vărsat sălbatic în golul lui imens
Ca într-o vale vastă ca într-o mănăstire
Și umblu orb prin lume cântând nebun în ceruri
Și poate niciodată n-o să-mi mai vin în fire !

DOINA

Sângele și inima
Urletul și cu jalea
Ploaia și lapovița
Haosul și cu lumea
Soarele și cu Luna
Tatăl meu și mama mea
Prutule, te-aș blestema
De luni până sâmbătă
Iarna și primăvara
Viața mea și moartea mea
Vremea și Veșnicia !

Secați-ar izvoarele
Prundul și picioarele
Din cenușă și țărână
Să te faci Soare și Lună
Și să ne iei blând de mână
Să ne strângi la pieptul tău
Noi să-ți spunem Dumnezeu
Și la pieptul tău plângând
Să ne trecem pe pământ !

Prutule, sângele nostru
Dumnezeu-ne și rostu
Cer deasupra și mormânt
Religie și cuvânt !

ȚARĂ BLÂNDĂ

Elogiul

O, țară blândă verzui albăstrie
în care când răsare soarele în zorii putrezi umezi
și calzi mirosind a maternitate
el se rupe cu pământ cu tot cu rădăcini de
papură și de
arțari
cu crengi de zăvoaie mirosind a urși sălbatici.

O, Doamne, cum sug căprioarele
pe dealuri lumina din țâțele văzduhului
și cum cântă
fragii roșii cu gâturile întinse spre lună ca
niște pelicani
satele sclipesc ca niște scrumbii în soare
o pasăre zboară
în înaltul cerului cu inima în mâini
e o pace în mileniul acesta
ca și cum te-ai afla la marginea universului
dovleccii pe ogoare
au ațipit visând că se află în evul mediu

Vai ție, țară frumoasă
ca o fată mare râvnită de tâlhari
Cu munții încărcăți de faguri și crânguri zemoși
În care privighetorile și ciocârliile cântă de se omoară
Cu zăpezi ca niște pahare
De cristal pe coline
Și turmele de oi albe în ferești

Cu zei adolescenți
Trecând goi prin sate dansând surâzători
Unde te duci tu țară ca un turn de boabe de rouă
Ca un munte de cristal
Răspândind până la marginile Asiei
Mireasma paltinului și a dulcelui troscot.

O, cum umblă profeții pe dealurile tale
parcă ar fi niște efebi bântuind blând
viile sunt înalte catedrale
pe colinele de ceară și de pâine
roiurile de albine par caiși înfloriți
în văzduhul clipocind de miresme

Mușcatele și leandrii cresc pe câmpuri
Vulturul moțâie în vârful cerului
Lanurile de in și de grâu
par codri întunecoși
numai bărbații tăi cu carnea pe ei de argint
nu se văd
doar lăcustele trec mari ca niște
aeronave verzi
bijuterii de onix și smaragde prin
lanurile de ovăz și prin prunii de mărgean
casele dormitează
cu pleoapele
lăsate gândindu-se la ce va fi peste o mie de ani

Livezile pe dealuri par și ele
niște curți de odinioară
bureții în păduri
sunt mari ca berbecii

obosite de așteptare drumurile se scufundă în
pământ
orizontul pare o sârmă de argint
oh, ce multe furnici
mari cât caii troieni mișună prin sate
și pe dealuri
numai femeile acestei țări
nu se văd nicăieri
parcă ar fi intrat în pământ încă de la începutul lumii.

Țară mănoasă
cu holdele ca niște crânguri răcoroase
cu herghelii de armăsari verzi și de bouri întunecați ca
noaptea
cu fructele în livezi pârguite
cât capul lui Dumnezeu
cu ploile calde și mănoase
parcă ar fi rochile de mireasă ale Maicii Precista

atârând

din univers

cu cerul de horbotă
împodobit cu rândunici
unde te duci tu țară a mea prin vremi
și unde sânt oamenii tăi ?
ce nu se văd nici pe coline
și nici pe potecile dintre lanurile de cânepă ?
numai în adâncul codrilor
abia se aude gânguritul pruncilor.

CINE-ȘI BATE JOC DE NEAMURI !
(Blestem)

Blestemat să fie, mamă
Cine-și bate joc de neamuri
Pielea să-i ajungă hamuri
Numele în veci sudalmă !

O privată fie-i țeasta
Celui care-și bate joc
De patrii fără noroc
Cât va ține lumea asta !

Și în veci de veci să fie
Blestemați aceia care
Țara-mi calcă în picioare
Ajungă-le neamul piftie !

Doamne, urlu, plâng și strig
Fie-ți milă de popoară
Prea e soarta lor amară,
Și-n istorie e frig !

SUNT

În dimineața aceasta sunt Țărm
Cântând imens. Abstract. Iar tu ești mare
Toată materia este adâncă și de miere
Valurile sunt șoaptele noastre sfâșietor amețitoare

La prânz eu sunt rădăcina adâncă și grea
Tu ești plopul melodios și foșnitor
Frunzele sunt țipetele noastre căutându-se
În înaltul cerului strălucitor țipător

La apus eu sunt zarea înroșită a lumii
Tu ești câmpia încărcată de flori, de ninsoare
Ne strângem unul pe altul în brațe ne topim
Devenind osia universului dureros orbitoare

Noaptea tu ești materia ca o lavă fierbinte
Eu sunt universul care te-nconjur, te mângâi
Stelele sunt cuvintele noastre arzând
În veci iubito cu tâmpla pe pieptul meu rămâi !

MÂNDRĂ ȘI BINECUVÂNTATĂ ȚARĂ A BUCOVINEI

Țară de obcini mirosind ca niște stupi de miere
în univers
gâlgâie gingaș lumina pe colinele tale
cucii și mierlele cântă amarnic în nucii rotați
din adânc pădurile vuiesc lung a bejenie
o, mândră și dulce Bucovină binecuvântat fie
pământul tău mustos
ca sânul femeilor dace
binecuvântate fie izvoarele tale care cântă
ca ciocârlile în primăverile pustii
tălângi izvorăsc roșietice efluvii în văzduhul sacru
prin crânguri biserici cumiți dormitează
gândindu-se la ce va fi peste mii de ani
numai sufletul meu dă peste margini
țipând de atâta melancolie și pustietate
O, Bucovină, grămadă uriașă de codri și de iezi
de cinteze, de vii și de văzduhuri
mirosind a dor și a rădăcini
catedrală în care cucii și mierlele cântă
de se omoară
în care lanurile de in văluresc ca mările
iar poienele se ridică la cer
Doamne, e atâta albastră veșnicie pe dealurile
Bucovinei

parca-i vedea munți înalți de sare
învăluită în apusuri roșietice țară mirosind
a zmeură și agrise
până și luncile miros a cimbru a miere coaptă și
a scorțișoară
binecuvântă, Doamne, țara aceasta tristă
ca o grădină de coline și codri
Binecuvântă, Doamne, țara obcinelor de miere
arămie
umplând universul cu mirosul de fagi

și adună iar fântânile din țara de Sus și
cântecul greierilor
care se aude în nopțile cu lună în toată
istoria
și fânețele înalte ca cerbii prin care trec mândre
corăbii
Adună iar la un loc
mândra și binecuvântata țară a Bucovinei
de veacuri sfâșiată de Fiara Imperială
și înalță iar neamul dacilor
la măreția de altădată !

OAMENII MARI AI ACESTUI NEAM TREBUIE UMILIȚI

Oamenii mari ai acestui neam trebuie umiliți
De la începutul lui așa a fost
Pe pământul acesta atât de durut
Nu poți să fii fericit decât dacă ești ticălos, hoț sau prost

E un blestem ca o lege eternă
Îți vine să urli să hohotești un veac
Neam blestemat jefuit toată istoria lui
Neam inconștient sinucigaș și sărac

Vai de capul tău neam nenorocit
Deși călcat în picioare n-ai învățat nimic
Ți-ai ridicat în slăvi călăii și hoții
Istoria ta hodorogește ca un dric

Decât să te naști geniu în țara aceasta
Mai bine hoț la drumul mare și criminal
Ne vom risipi și ne vom topi în istorie
Cum se pierde în cețuri pe mare un val !

SOȚIA MARTIRULUI ILIE ILAȘCU

Femeie tristă ca o-nmormântare,
În țara de lacrimi și de maci,
Se-aude-n univers lugubru cum taci,
Se vede-n lumea-ailaltă cum te doare !

Ce țară, Doamne, ciudată și-amară,
În care geniile sunt asasinate,
Martirii sunt închiși în cazemate,
Sângele neamului se scurge-afară !

Femeie sfântă ca un izvor,
Către sfârșitul lumii cum curgi,
Noian de jelete-nalte și rugi,
Morții-n morminte plâng hohotitor !

Alergi nebună plângând pe lume,
Ca Ana lui Manole răstignită,
Ce jale-adâncă, Doamne, ce ursită !
Domnul în ce mormânt acum ne pune ?

Unde te duci tăcând asurzitor
Bătând la porți și pe la Cancelarii !
Imperiile mor roase de carii,
Ție de soțul tău adânc ți-e dor !

Femeie tristă ca o-nmormântare,
În țara de lacrimi și de maci,
Se-aude-n univers lugubru cum taci,
Se vede-n lumea ailaltă cum te doare !

OARE CE ESTE DINCOLO DE IUBIRE ?

Oare ce este, iubito, dincolo de iubire ?
Îndelung am plâns și m-am întrebat
În mijlocul mării singur un pat
În lumea ailaltă un plop îmbrăcat în safire

Pe fundul satelor sunt nunți de șobolani
Cuvintele stau într-un picior pe zare
Pe masa văduvei buzele ei amare
Dumnezeu se vede suind greu prin ani

În biserici sunt ninsori înalte, argintii
Pe fundul sufletului tău vălurește un lan de in
Un pian a-nebunit singur în țintirim
Pe vârful muntelui un urlet prelung ai vrea să fii !

DE-ATÂTA NEMERNICIE

De-atâta
Nemernicie
E lumina
Vișinie
Și e lumea
O pustie
Doamne
Câtă
Nebunie
Stă
Cerul
Să nu
Mai fie
Muntele
O carne
Vie
Putrezită
Pe câmpie
Omenirea
O piftie
Nu moare
Și nici
Nu-nvie
Pierdută
În
Veșnicie,
De-atâta

Nemernicie
Câta e
Și-o să
Mai fie !

CÂND TE-AM PIERDUT, IUBITO !

Schelele metalice se clătinau în lanurile de in
Bisericile au pornit pe dealuri ca niște ghețari
Pustiul a deschis ochii livizi și mari
Lumea a devenit un imens țințirim

S-a auzit cerul scârțâind din încheieturi
Bolta neagră s-a prăbușit, strivindu-mă, peste câmpie
Am văzut istoria hidoasă, stacojie
Și ochii tăi albaștri deasupra dulcii guri

Timpul s-a cutremurat surpându-se huruind
Nimic nu mai avea sens, formă, mărime
Din clipa în care te-am pierdut, iubito, pe tine
Totul e suferință. Și haos. Nimic nemaifiind !

ȘI TREBUIAU SĂ MARGĂ POPOARELE DE MÂINI

Prin atâta lumina oamenii s-au topit
Era-o omenire astăzi sunt numai pietre
Pe coastele antice ale acestei lumi
Ce-n mările acide ea nici nu se mai vede

Noi trebuia să mergem de mâna prin țării
Părinții și copiii așa să se fi-ntins
Un gard care împarte nemernica pustie
Să nu fim astăzi Doamne pierduți în necuprins

Și trebuiau să meargă popoarele de mâini
Să fi zărit pe dealuri zidul înalt de vină
Cum se duce pe lume dintr-o zare în alta
Și cum arunca-n laturi nămeții de lumină

Unde mai sunt părinte seninele cetăți
Să-ne-velim cu ele și să plecăm prin vremi
Să bubuie lumina izbînd afară-n porți
Și eu pe fundul lumii o piatra fericită

Voi aștepta prin veacuri o data să mă chemi !

SI DE-O FI SA FIE

Și de-o fi
Să fim
In veci
Or sta
Dealurile
Reci
Și câmpiile
Pierdute
Munte
Singur
Lângă munte
Grăunte
Lângă
Grăunte
Și izvor
Lângă
Izvor
Gând cu
Gând
Și dor
Cu dor
Și pustiu
Lângă
Pustiu
Mort cu

Mort
Și viu
Cu viu
Și-or veni
Rându
De-arându
Stihiile
Prăpădindu
Potoape
După
Potoape
Foc și
Apă
După ape
Și-or fi
Ca și cum
N-au fost
Nici unele
Fără rost
Munții
Cu izvoarele
Stelele cu
Soarele
Câmpia cu
Veșnicia
Marea cu
Nemernicia
Cerul
Singur
Cu tăria
Piscurile cu
Mândria

Și de-o fi
Să fim
În veci
Toate-or
Sta la
Fel de
Reci,
Infinite
Și
Întregi !

MORȚII BASARABIEI SE-NTORC ACASĂ !

E atâta liniște în țara asta
Că le crapă dinții Munților Carpați
Morții Basarabiei vin pe sub Prut
Palizi și subțiri și-ncolonați

Vin coloanele de morți albastre
Din Siberiile nesfârșit-înalte
Prutul este Arcul de Triumf
Pe sub care trec îngândurate

Doamnee, ce de morți se scurg înapoi !
Către începutul trist de țară
Se grăbesc în liniștea de gheață
Să ajungă acasă și să moară

Parcă-i o ninsoare nesfârșită
Ning Siberiile-n noi cu frați
În curând or să ne potopescă
Și-or s-acopere Munții Carpați

I-am vândut și i-am trimis la moarte
În Siberia întunecoasă
Și-acum, iată, blânzi și în tăcere
Ei se-ntorc sfios să moară-acasă

E atâta liniște în țara asta
Că le crapă dinții Munților Carpați
Morții Basarabiei vin pe sub Prut
Palizi și subțiri și-ncolonați.

CE SE ÎNTÂMPLĂ ȚARA MEA CU NOI ?

Ce se întâmplă țara ea cu noi ?
Ce se întâmplă neamul meu cu Tine ?
Ne-am prăbușit la pământ în noroi,
Agonizăm și nu ne este bine !

Nimic nu merge-n țara astea tristă,
Plutește-asupra noastră un blestem
Lumina însăși este otrăvită,
Copii-n pânțele se zbat și gem !

Ce se întâmplă Țara mea cu noi ?
Munții Carpați pleznesc adânc și crapă,
Izvoarele pe gură scot puroi,
Și țara toată a devenit o groapă !

Doamne, fie-Ți milă de neamul acesta !
Ticăloșit și cel mai păcătos,
El neștiind acum își duce crucea,
Căci răstignit fii-va ca Christos !

Ce se întâmplă Țara mea cu noi ?
Ce se întâmplă neamul meu cu tine ?
Ne-am prăbușit la pământ în noroi,
Agonizăm și nu ne este bine !

MARII BĂRBAȚI AI NEAMULUI
Elogiul 27

Nu vedeți patria-n genunchi pe dealuri
Cum plânge-o vale parcă-ar plânge-un mort
O vale este toată lumea Doamne
O vale neagră-ntinsă peste tot

Și cum răsar din haos peste deal
Marii bărbați cântând decapitați
Cum se lumină lumea dintr-o dată
Până departe-nvecii depărtați.

Și-ncepe-un dor un fel de aiurare
O ceață a materiei cântând
Și capetele se rotesc prin cosmos
Trecând prin fața patriei pe rând

Și trupurile mari decapitate
Urcând pe bolți ca niște astre reci
Cum își pun Universul cu mâinile pe umeri
Plecând prin vremuri triste și întregi.

Și patriile cum se-ncoronează
Cu capetele luminând pe cer
Și-ncepe-un imn al lumii în neștire
Un fel de ceață luminoasă și de ger.

Și cum apun încolo înspre lume
Întinzând patria până departe
Și sufletul cum ni se-ntinde straniu
Ca un elastic dincolo de moarte.

CE ADÂNCĂ MELANCOLIE, IUBITO

Oh, cum aleargă efebii ca niște căpriori
Pe piscurile munților de sare
Cumpenile fântânilor sunt semne de întrebare
Din adâncul timpului tu te-nfiori

Ce adâncă melancolie, iubito, e-n lume,
Cărțile se sinucid în biblioteci
Ca o linie visătoare pe zare treci
Istoria lumii îmi vine ați spune

Iubirea noastră se vede ca ceața
Dormitând pe câmpuri, pe lunci și pe văi
Din ea mă privesc pătrunzător ochii tăi
În timpul acesta, în univers, ne trece viața !

ÎN APUSUL ÎN CARE CHIPUL MEU

al cui e cântecul acesta alb în care
stau ca într-un abur aici pe muntele
suferinței urcând din văile întinse
vai și cântecul meu este un abur

păsările acestea care urcă veșnic
din adâncul timpului cu ramuri de mirt
înflorite în cioc mă privesc ca pe o statuie
apoi își reiau mersul greoi de pinguini

și-n apusul în care chipul meu se
recompune îmi aud clipele căzând în mare
ca un nor de pulbere varul chipului se
mai aude coborând peste lume în mii de ani.

ATÂT DE UMILIT

Oi fi eu geniu însă nici așa
Atât de umilit să fiu de viață
Aproape Doamne nu mai am speranță
Trecut-au ani frumoși din viața mea

Și ce noroc cumplit avui și eu
Doar hoți și imbecili să întâlnesc
Atât de-amarnic viața mi-o jelesc
Și mă topesc pe lume ca un zeu

În secole îmi vor dura statui
Ce nu vor ști de umilința mea
Lumina cum își uită a sa stea
Pe plânsul meu prin veacuri eu mă sui.

ERAM UN FEL DE AER LÂNGĂ MUNȚII CARPAȚI

Mamaiei noastre dragi, Maria Ecaterina !

Eram un fel de moarte eram un fel de-a fi
eram un fel de aer lângă munții Carpați
un cer pustiu deasupra unor popoare albe
pe-al cărui fund de mare cântând mă așteptați.

Și băteau vânturi sfinte stranii din altă țară
și buzele mele prea fluturau în vânt
eu mă uimeam de toate eram un fel de mare
eram un fel de munte eram un fel de sfânt.

Și-o ceață și mai albă urca din fața mea
ca într-un vis antic nu se mai vedeau munți
eu te gândeam pe tine un foc aprins pe zări
ca să lumini lumea și ca să nu mă uiți.

NASTEREA POETULUI

tatălui meu , Nicolae !

Venea sufletul de departe
Doamne, să mă opresc la această casă
cu mâinile arătă pântecul
mă aşteaptă sânge şi miere pe masă

Ieşi o femeie frumoasă la poartă
Doamnă, venim de pe drum obosiţi
adăpostiţi-ne pentru o noapte
şi cu lumină binecuvântată să fiţi

Şi doamna-i purtă pe o stradă
întunecată şi luminată
cântau pietrele-n ziduri şi acoperişurile
şi plutea un miros de carne arsă de fată

Trecură apoi printr-un parc
fiare flămânde îi luminau cu ochii din cuşti
acum trebuie din fiecare
suflete câte o gură să muşti

După ce se îndestulă sufletul porniră
mergeau pe o câmpie îmbrăcată în zale
trebuie acum să ari această câmpie
şi s-o semeni cu lacrimile tale

Începu sufletul să are și să semene
pe întuneric pe ploi și pe vânt
își punea sufletul mâna la gură
Doamne, cum miroase a carne de om acest pământ

După ce sfârși munca se făcu lumină
însă o noapte mare mergea înaintea lor
ajunseră sub un tei înflorit
Doamnă, de atâta trudă eu am să mor

Și se întinse jos să se culce
Însă Doamna îl zori mai departe
treceau acum peste un pod
care marea în două câmpii o împarte

Acum trebuie să pritocești marea
plângând sufletul se apucă de priticit
o lumină mare era în văzduh
abia termină munca la asfințit

Doamnă, nu mai ajungem o dată
acum ziua mergea în fața lor
să ajungem o dată acasă
îmi e dor de tine, Doamnă, mi-e dor

Și mergeau pe un câmp de zăpadă
sufletul tremura și plângea
trebuie acum să topești întinderea
de zăpadă cu răsuflarea ta

Doamnă, gheața e până-n adâncul pământului

cu cât o topesc cu atât coborâm
în timp ce deasupra noastră aburii îngheață din nou
în curând în centrul pământului o să fim

Stinge acest foc cu picioarele porunci
când ajunseră în adâncul pământului
dansând își turna cenușă în păr
și cânta în lumina vântului

Sufletul adormi greu istovit
în timp ce Doamna cânta și dansa
dar Doamna-l văzu și-l strigă
s-o vadă cum cânta și dansa

Doamnă, nu mai ajungem o dată
trebuia să fiu a doua zi într-un loc
mă grăbesc și de aceea te rog
oprește-ți trupul din acest joc

Doamna se opri și-l privi cu uimire
o, tu ești, dragul meu, o, tu ești
sânt obosită mă voi culca în cenușă
cât o să dorm tu să mă iubești

Se trezi frumoasa doamnă din somn luminată
el tot o mai iubea în neștire
îl bătu cu mâna pe umeri și-l stropi
cu două lacrimi să-și vină în fire

Doamnă, unde suntem strigă
și ce-i în jurul nostru cu această ceață
doamna îi puse palma pe gură

acum trebuie să rozi pământul până la suprafață

Obosit mergea sufletul urmat de femeie
Doamnă, pământul acesta pe care-l mănânc
e carne de om dau de oase
cu cât înaintez din adânc în adânc

Iată acolo lacuri de sânge
pe care plutesc corăbii de oase
încărcate cu grădini suspendate
prin care se plimbă femei frumoase

Ajunse sufletul la un mormânt
și deschizând mormântul ieși afară
în zare se vedeau sate-nflorite
Și cântau păsări a primăvară

Doamnă, ce lume e aceasta frumoasă
Să stăm puțin și să ne odihnim
Dar doamna-i făcu semn din privire
Să pornim dragul meu să pornim

Mergeau plângând pe această lume
doamnă, nu mai pot îmi e greu
de cât timp călătorim noi așa
de miliarde de ani dragul meu

Păsări treceau întruna pe cer
o cetate părăsită se vedea la răsărit
sufletul o privi cu uimire și zise
doamnă, dar acesta e drumul pe care-am venit.

NINGE

Se lăsa într-o parte aceasta omenire
Și-n văi coboară moartea și e tot mai târziu
Și ninge pe orașe de la-nceputul lumii
Și ninge adânc și ninge în pustiu.

ÎNCĂ UN IMN

Când vremea-i antică în câmpiile vieții
innuire e lumea aceasta întreagă
de pe muntele păcii în patemi ți-înalt
încă un imn ție țara mea dragă.

Încotro patria mea pură se duce
pe-a lumii câmpie pe marea ei albă ?
nașterea mea în poenele-i fie
încă un imn ție țara mea dragă.

Când vremea cea albă din veci se coboară
Și steaua cea naltă pe boltă aleargă
Cuvântul meu ultim pe buze-mi va fi
Încă un imn ție țara mea dragă.

Și toate vor fi cum fi-va să fie
în ceasul când toate încep să se-aleagă
inima mea în lumină va fi
încă un imn ție țara mea dragă.

Dar stele pe boltă se-naltă albind
Luminând lumea și valea ei largă
Din văile lumii eu îți înalt
Încă un imn ție țara mea dragă !

SI DE-O FI SA FIE

Și de-o fi
Să fim
In veci
Or sta
Dealurile
Reci
Și câmpiile
Pierdute
Munte
Singur
Lângă munte
Grăunte
Lângă
Grăunte
Și izvor
Lângă
Izvor
Gând cu
Gând
Și dor
Cu dor
Și pustiu
Lângă
Pustiu
Mort cu
Mort
Și viu
Cu viu
Și-or veni

Rându
De-arându
Stihiile
Prăpădindu
Potoape
După
Potoape
Foc și
Apă
După ape
Și-or fi
Ca și cum
N-au fost
Nici unele
Fără rost
Munții
Cu izvoarele
Stelele cu
Soarele
Câmpia cu
Veșnicia
Marea cu
Nemernicia
Cerul
Singur
Cu tăria
Picurile cu
Mândria
Și de-o fi
Să fim
În veci
Toate-or

Sta la
Fel de
Reci
Infinite
Și
Întregi !

DOAMNE, TATĂ CERESC, ADÂNC TE STRIG !

Tată ceresc
Stâlp gros și nesfârșit, Împărătesc!
De durere și amărăciune
Îmi e inima neagră ca o noapte nesfârșită
În mine. Că nu-ți pot spune.
Îmi vine să urlu
Ca un câine a morțiu. Îmi vine amețeață,
Mă prăbușesc prin mine.
Ca într-un hău. Îmi vine să nu mai fiu.
Ce-ai avut, Doamne, cu mine ?
Atâta adâncă suferință
Mi-ai dat. Și rușine.
Am îngenuncheat. M-am înconvoiat.
Și Te-am rugat. Știi bine !
Treizeci de ani
Să mă ajuți.
Îmi sunt plămâni
Uscați și muți
Gelatinoși și noroioși.
Creierii parcă mi-ar fi
De durere, venin.
Doamne, Tată ceresc
Dacă îmi ești Tată și nu altceva.
Nu mai pot.
M-aș spânzura.
Aș jeli o mie de ani
Și aș urla

Ca un câine la lună.
De ce mi-ai dat, Tată, atâta durere
Parc-ar fi munți, Oceane.
Și ere !
Că se scurge carnea pe mine.
Îmi crapă oasele
Ca varul. Știi bine.
Se încheagă negru
Sângele în mine.
Să lovești în părinți.
De durere îmi crapă
Mineralul din oase
Smalțul din dinți.
Nu mai pot.
Hohotesc !
Nu mai pooooot ! Înțelege-mă.
Mai bine nu mă nașteai
Părinte Împărătesc.
Umilit. Ud tot.
Risipit și netot.
Un urlet sunt.
Nu mai pooooot !
Doamne, Tatăl meu ceresc
Milește-Te de mine,
Mireasmă de afine !
Turlă de mângâiere
Și lumine.
Iartă-mă !
M-ai pedepsit destul.
Sunt chisăliță
Și sânge,
Mi-e sufletul strivit.

Un strat de cioburi
Ca un sul.
Nu mai pot, Tată, Tată !
Mai iartă-mă încă o dată!
Trecă și paharul acesta
De la Tine.
Cum trec turmele pe dealuri.
Și luna printre nouri,
Și roiurile de albine,
Și gândurile, atunci când mori !

Auzi-mă, Tată ceresc,
Cum mă frâng
De o mie deori
Cum îmi pierd mințile.
Și înebunesc,
Cum urlu
Și cum hohotesc !

ÎN VECI VOI IUBI !

În veci voi iubi

Steaua mea plutind

Peste mări reci

Și voi cânta

La marginea lumii

Visul meu trist

De poet aici !

CUPRINS

<u>POPORUL ROMÂN.....</u>	<u>3</u>
<u>POETUL.....</u>	<u>4</u>
<u>TURNUL TRUPULUI MEU.....</u>	<u>5</u>
<u>BRÂNCUȘI.....</u>	<u>6</u>
<u>O PASĂRE TRECE PRIN SUFLETUL NOSTRU.....</u>	<u>7</u>
<u>CĂCI CE EȘTI DUMNEATA,</u>	<u>8</u>
<u>BIETULE NEAM ROMÂNESC ?.....</u>	<u>8</u>
<u>ȚARĂ MICĂ ȘI SINUCIGAȘĂ.....</u>	<u>9</u>
<u>DOAMNE, IISUSE CRISTOASE, STRIG !.....</u>	<u>10</u>
<u>Mi-ai spus că stai.....</u>	<u>10</u>
<u>IMN.....</u>	<u>16</u>
<u>MIHAI VITEAZUL.....</u>	<u>17</u>
<u>PRIN VIILE MATERIEI.....</u>	<u>18</u>
<u>O ȚARA MEA, O ȚARA MEA INFIRMĂ !.....</u>	<u>19</u>
<u>GOLUL MI-E TATĂ, TOTUL MI-E MUMĂ.....</u>	<u>20</u>
<u>TOTI ȘI-AU BĂTUT JOC DE TINE, ȚARA MEA!.....</u>	<u>21</u>
<u>VOI SPUNE C-AM FOST ÎN LEVANT.....</u>	<u>23</u>
<u>CE ȚARĂ, DOAMNE , ȘI CE NEAM TRIST !.....</u>	<u>24</u>
<u>ALT POPOR ȘI ALT.....</u>	<u>25</u>
<u>MIORIȚA.....</u>	<u>26</u>
<u>IISUS.....</u>	<u>27</u>
<u>EU VIN SFÂNT.....</u>	<u>28</u>
<u>DOBROGEA.....</u>	<u>30</u>
<u>CÂT DE ADÂNC.....</u>	<u>31</u>
<u>CA UN OPAIT.....</u>	<u>32</u>
<u>O, ACEL VERS ÎL CAUT EU DIN VECI.....</u>	<u>33</u>
<u>CREDEAM.....</u>	<u>34</u>
<u>IMNUL TINERILOR CARE S-AU JERFIT PENTRU ȚARĂ !... </u>	<u>35</u>
<u>VINO BASARABIE ACASĂ !.....</u>	<u>36</u>
<u>ȘI NE IA PREABUNULE LA SÂN !.....</u>	<u>37</u>
<u>ROMÂNIE, ȚARĂ SCHILODITĂ !.....</u>	<u>38</u>

<u>ISTORIA NOASTRĂ.....</u>	<u>41</u>
<u>TOTI TE CREZURĂ, NEAMUL MEU, NEROD !.....</u>	<u>42</u>
<u>BASARABIE, BASARABIE, BASARABIE !.....</u>	<u>43</u>
<u>ȚARA ROMÂNEASCĂ.....</u>	<u>46</u>
<u>NU MAI SUNT FIINȚĂ !.....</u>	<u>47</u>
<u>MOLDOVA !.....</u>	<u>48</u>
<u>CONDUCĂTORILOR CARE ÎȘI BAT JOC DE NEAMUL LOR !.....</u>	<u>49</u>
<u>DE ATÂTA IUBIRE AIUREZ.....</u>	<u>50</u>
<u>ARDEALUL.....</u>	<u>51</u>
<u>ÎMI ESTE ATÂT DE DOR.....</u>	<u>52</u>
<u>TARA DACIEI TĂIATĂ ÎN DOUĂ.....</u>	<u>53</u>
<u>RANĂ SUNTEM.....</u>	<u>54</u>
<u>IMN DE PATRIE.....</u>	<u>56</u>
<u>PARVENIȚII.....</u>	<u>57</u>
<u>BASARABIA !.....</u>	<u>58</u>
<u>BĂLCESCU.....</u>	<u>59</u>
<u>DEMAGOGILOR.....</u>	<u>61</u>
<u>O, BASARABIE, BASARABIE !.....</u>	<u>62</u>
<u>IMN DE STRĂMOȘ !.....</u>	<u>64</u>
<u>I-AUZI, BASARABIE, IUBITO !.....</u>	<u>65</u>
<u>LICHEAUA TOT LICHEA RĂMÂNE !.....</u>	<u>66</u>
<u>IMN DE ISTORIE !.....</u>	<u>67</u>
<u>ELOGIUL FEMEII VREDNICE !.....</u>	<u>68</u>
<u>CI RÂDE ȚARA MEA.....</u>	<u>69</u>
<u>IMN.....</u>	<u>70</u>
<u>BASARABIE, BASARABIE, STRIG !.....</u>	<u>71</u>
<u>FII, ȚARA MEA !.....</u>	<u>72</u>
<u>RÂUL TRAGIC !.....</u>	<u>73</u>
<u>O, DOAMNE!.....</u>	<u>74</u>
<u>NUMELE TĂU, BASARABIE !.....</u>	<u>75</u>
<u>CE ȚARĂ MICĂ, PLINĂ DE URĂ !.....</u>	<u>76</u>

<u>EU MERG CÂNTÂND PE LUME ÎN FORMA UNUI MUNTE.....</u>	<u>77</u>
<u>POLITICIENILOR !.....</u>	<u>78</u>
<u>UNDE TE DUCI, BASARABIE !.....</u>	<u>79</u>
<u>BĂLCESCU.....</u>	<u>80</u>
<u>DOINA.....</u>	<u>81</u>
<u>TARĂ BLÂNDĂ.....</u>	<u>82</u>
<u>CINE-ȘI BATE JOC DE NEAMURI !.....</u>	<u>85</u>
<u>SUNT.....</u>	<u>86</u>
<u>MÂDRĂ ȘI BINECUVÂNTATĂ ȚARĂ A</u>	<u>87</u>
<u>BUCOVINEI.....</u>	<u>87</u>
<u>OAMENII MARI AI ACESTUI NEAM TREBUIE.....</u>	<u>89</u>
<u>UMILIȚI.....</u>	<u>89</u>
<u>SOTIA MARTIRULUI ILIE ILAȘCU.....</u>	<u>90</u>
<u>OARE CE ESTE DINCOLO DE IUBIRE ?.....</u>	<u>91</u>
<u>DE-ATĂTA NEMERNICIE.....</u>	<u>92</u>
<u>CÂND TE-AM PIERDUT, IUBITO !.....</u>	<u>94</u>
<u>ȘI TREBUIAU SĂ MEARGĂ POPOARELE DE MÂINI.....</u>	<u>95</u>
<u>SI DE-O FI SA FIE.....</u>	<u>96</u>
<u>MORTII BASARABIEI SE-NTORC ACASĂ !.....</u>	<u>99</u>
<u>CE SE ÎNTÂMPLĂ ȚARA MEA CU NOI ?.....</u>	<u>100</u>
<u>MARI BĂRBAȚI AI NEAMULUI.....</u>	<u>101</u>
<u>CE ADÂNCĂ MELANCOLIE, IUBITO.....</u>	<u>102</u>
<u>ÎN APUSUL ÎN CARE CHIPUL MEU.....</u>	<u>103</u>
<u>ATÂT DE UMILIT.....</u>	<u>104</u>
<u>ERAM UN FEL DE AER LÂNGĂ MUNTII CARPAȚI.....</u>	<u>105</u>
<u>NASTEREA POETULUI.....</u>	<u>106</u>
<u>NINGE.....</u>	<u>110</u>
<u>ÎNCĂ UN IMN.....</u>	<u>111</u>
<u>SI DE-O FI SA FIE.....</u>	<u>112</u>
<u>DOAMNE, TATĂ CERESC, ADÂNC TE STRIG !.....</u>	<u>115</u>
<u>ÎN VECI VOI IUBI !.....</u>	<u>118</u>

OAMENI ED CULTURĂ DESPRE ȘTEFAN DUMITRESCU

Ștefan Dumitrescu este la ora actuală unul dintre scriitorii români cu cea mai vastă și profundă operă. Tipul scriitorului total, și al omului total, Ștefan Dumitrescu a dat romane care vor avea celebritatea romanelor lui Marquez, piese de teatru care ne vor cutremura conștiința veacuri de aici înainte, eseuri cu un orizont al sintezei impresionant, o “Istorie a dramaturgiei românești” dar și poezii pentru copii de o gingășie infinită. În volumul de față, un volum de poezie impresionant, ținându-și dragostea lui pentru Basarabia, dar și conștiința de “RANĂ” adâncă a ființei naționale, Ștefan Dumitrescu ne aduce în modul cel mai dureros aminte că suntem români, că suntem o FIINȚĂ cu Simțirea și Conștiința îndoliată !

FRANCESCA PINI, lector universitar , 1994

„Va felicit, sunteți un mare scriitor, îmi pare nespus de bine să fi luat așa contact cu Dv.”

ALINA DIACONU, Scriitoare româno-argentiniană, stabilită în Argentina, 28, iulie, 2007..

„ Ai scris o carte de poezie de dragoste absolut excepțională („ MUNTELE INCĂRCAT DE DRAGOSTE”. Editura Marea Neagră”) . E tot ce am citit mai frumos și mai nobil în ultimii ani, când poezia noastră a fost sufocată de un val de lături și pornografie abjectă. Faptul că tu mai ții încă steagul sus îmi dă curaj. Dar încă o odată și încă o dată îmi dau seama câtă dreptate ai avut când ai pus acel fantastic diagnostic ca suntem un popor axiofag . Așa e ! Nu ne prețuim valorile autentice, nu le cultivăm, nu știm sa le impunem atenției lumii. Ce păcat !”

29.05. 2008

DORU MOȚOC

„ Dragă Ștefane ! Ți-am citit pe nerăsuflăte romanul lui Moromete („Delirul, vol II”, continuare la „Delirul, vol I”, de Marin Preda) și mi-a plăcut foarte mult cum l-ai scris. Eu îți spun, lasă la o parte orice ale preocupări și treci și scrie romane ! Ai talent cu carul, nu-l irosi. Profită de el și dă-i Țării și literaturii noastre opere nepieritoare ! Profită de vârsta ce o ai și de viață care îți oferă atâtea posibilități și vei rămâne de neuitat pentru cititori, pentru țară. Ai o putere de „magnet” în fiecare cuvânt scris ! Ai o putere deosebită de a prinde și cuprinde viața ! Ai deja o experiență valoroasă în ale scrisului ! Nu-ți va fi greu să reușești. Deci, scrie, dragă Ștefane ! „

Alexandru Magareanu, poet, Oradea, 80 de ani